

8.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất.”

Sàigòn, thứ Bảy 14/2/1976

Đã gần bốn tháng yêu nhau vậy mà cái dáng Nguyễn vẫn còn làm xúc động tôi như ngày nào mới gặp. Gầy cao và nhẹ nhõm, chàng mang cái vẻ phiêu diêu thanh thoát. Dù vậy trong ý nghĩ riêng, sao tôi không bao giờ tin rằng chàng có hạnh phúc? Lúc nào cũng cảm tưởng như trong trái tim chàng đầy ắp những xung đột nội tâm...

Lúc trưa, xong buổi tập đàn, cả đám trong ban nhạc Duy Quang cùng kéo đến một quán thịt cây trên đường Võ Di Nguy uống rượu. Đang ngồi trong quán, bất chợt nhìn thấy Nguyễn phóng xe ngang, tôi đã xúc động đến bỏ ngang buổi rượu mà đạp taxi đuổi theo chàng.

Chiều nay chúng tôi nói đến “*căn nhà bốn phòng*.” Cả hai đều kỳ quặc như nhau, vừa ngây thơ lại cũng vừa điên loạn, nên trước thực tế chán chường, cùng nhau từ bỏ để rút vào một vị trí đầy huyền mộng.

Chàng phác họa:

“Nguyễn về Dalat, dựng một căn nhà xinh xắn bốn phòng, có vườn hoa bao bọc chung quanh. Một phòng để làm việc. Một phòng khách. Một phòng cho Nguyễn ngủ. Và phòng cuối cùng đẹp nhất để dành cho Mãn. Trong phòng cuối cùng này, Nguyễn đặt một cái giường nhỏ, một cái bàn viết, cây đèn năm nến và một giá nhạc. Cửa sổ nhìn ra vườn hoa. Trong phòng khách, Nguyễn kê một cái *piano à queue*. Mỗi chiều đi dạy về, Nguyễn đứng ngắm nhìn cây đàn và tưởng nhớ đến Mãn.”

Chàng cười:

“Nguyễn ăn cơm ở nhà Ông Bà Nội và về căn nhà bốn phòng để ngủ một mình.”

Đôi mắt Nguyễn sáng rỡ, cả khuôn mặt bừng dậy nỗi yêu đương, *giống hệt đôi mắt và khuôn mặt trong những ngày đầu chúng tôi phác họa hình ảnh Trân Sa.*

Tôi nhìn chàng, sững sốt. Trước mặt tôi đang hiện hữu một con người “*yêu trong đời mà hồn ở trong mơ*” thực sự. Tính chất mộng huyền nơi chàng *càng thêm phát triển khi lao vào tình yêu với tôi* như hiện tại. Song song với tình yêu, luôn luôn chàng vẫn đắp xây những ảo mộng. Và *chỉ với tôi, chàng mới tìm thấy được đáp ứng cho cả hai điều đã nói.* Tôi vừa là tình yêu vừa cũng là ảo mộng cho chàng xây

dụng. Từ Trân Sa qua đến căn nhà bốn phòng Dalat là những chứng minh rõ rệt cho ý tưởng này.

Tôi thương chàng quá! Linh cảm cuộc đời chàng sẽ khổ vì những huyền mộng triền miên thể này trong nội tâm, để rồi một ngày va chạm thực tế, chàng cũng đến phải từ bỏ hết mọi ảo vọng. Khi ấy, biết có ai hiểu để mà thông cảm? Biết chàng có tránh khỏi một cơn khủng hoảng trong hồn?

Tuy nhiên, buổi chiều, cũng thật điên loạn, cùng với Nguyễn, tôi đưa ra những lời tô vẽ:

“Trong phòng Mãn, Nguyễn không cho bất cứ ai hiện hữu. Trên bàn viết, Nguyễn đặt tấm ảnh Mãn phóng lớn; và các cuốn sách Mãn từng tặng Nguyễn. Khi phòng khóa kín cửa là lúc Mãn còn nơi chân trời góc biển. Những đêm trở giấc nhớ thương, Mãn bay ngay lên Dalat, ghé vào ở vài hôm. Rồi mê mãi tiếp. Như mây lãng đãng. Như ma vật vờ.”

Nguyễn mỉm cười:

“Mãn lên với người chồng tỷ phú, Nguyễn sẵn sàng đón tiếp cả hai.”

Tôi lắc đầu:

“Không! *Đâu còn ai như Nguyễn, hiểu Mãn tường tận để Mãn muốn làm vợ họ?*”

Và tiếp tục giấc mơ:

“Mỗi năm Mãn lên thăm Nguyễn vài bận. Hay bất cứ lúc nào trở giấc nửa đêm, nhớ thương Nguyễn, Mãn sẽ bay lên Dalat tìm Nguyễn ngay. Mãn có riêng một cái chìa khóa. Một chiều đi dạy về, vào phòng, Nguyễn sẽ thấy Mãn đang nằm ngủ, Nguyễn sẽ cúi hôn Mãn thật đắm thắm. Vài hôm, Mãn lại ra đi. Mãn sẽ làm điều này mãi. *Chỉ khi nào Nguyễn cưới vợ, căn phòng ấy mới không còn để dành cho Mãn.*”

Đôi mắt Nguyễn đượ buồn:

“Ai lấy Nguyễn mà Nguyễn lấy? Không đâu. Nguyễn ở một mình, ngày đi dạy, mỗi chiều về chăm sóc hoa lan, mỗi tối thả bộ đi uống *café* với đám người bạn ngoài phố; khuya mới trở về làm việc. Trong phòng làm việc, Nguyễn chất đầy sách và bày bừa bãi các vật dụng riêng, không dọn dẹp. Trước khi ngủ, Nguyễn sẽ nhớ đến Mãn, tự hỏi lúc này Mãn đang ở đâu, có được hạnh phúc không? Rồi mỗi năm, vào đêm Noel, Nguyễn sẽ chờ Mãn xuất hiện trên ngưỡng cửa căn nhà, chiếc sắc cầm tay đầy bụi, dáng dấp phong trần mệt mỏi. Nguyễn sẽ ôm Mãn vào lòng, thật dịu dàng như thuở chưa xa Mãn. Rồi mỗi mùa lan nở, Nguyễn đánh điện vờ Mãn lên. Chúng mình cùng uống rượu đợi giờ hoa khai nhụy. Mãn có nghĩ là sẽ lên nếu nhận điện tín Nguyễn?”

Tôi gật đầu mà lòng chợt buồn man mác:

"Dù bất cứ nơi nào, nhận thư Nguyễn, Mẫn sẵn sàng tìm đến ngay!"

Xong tiếp:

"Nhưng Nguyễn đã hiểu rằng Mẫn bắt thường đường nào. Mẫn hay nghi ngờ và khổ sở một đời theo những nghi ngờ ấy. Nếu có lúc nào mệt mỏi mà nghĩ đến Nguyễn và căn nhà bốn phòng như một nơi dừng chân êm ái thì Mẫn vẫn không tin mình được đón nhận. Nên, lên đến Dalat, Mẫn sẽ chỉ đi lang thang ngang căn nhà ấy..."

Nguyễn kêu lên:

"Mẫn đừng nói vậy. Những chiều Noel, chiều 30 Tết, Nguyễn sẽ đi vòng vòng quanh khu Hòa Bình với mong ước bắt gặp được nhìn thấy Mẫn ở khúc rẽ, đi một mình, hai tay ấn sâu vào túi, đầu cúi xuống."

Tôi bật thốt:

"Khi ấy nếu còn yêu Mẫn, Nguyễn phải chạy đến ôm Mẫn. Mẫn sợ rằng sẽ không bao giờ tự ý làm cái điều tiến lại trước Nguyễn đâu."

Nguyễn nói nhỏ:

"Nguyễn không dám đâu! Lỡ mà Mẫn đi với ai, hay Mẫn đã có chồng, làm sao Nguyễn dám sờ sảng như vậy? Lúc ấy nhìn Mẫn, giữa chiều Noel, chiều 30 Tết, chắc Nguyễn đau xót lắm."

Tôi nghe tim mình buốt nhói nhưng không nói gì nữa.

Nguyễn dậm e dè:

"Sao Mẫn không vui vậy?"

Quả tình tâm tư tôi đang chết lặng. Trong óc vang vang lời tự nhủ: "*Chưa bao giờ trong một cuộc tình mà tôi tìm ra trọn vẹn niềm vui.*"

Nguyễn cúi đầu:

"Xin Mẫn hãy tin điều này, Nguyễn yêu Mẫn và sẽ còn yêu Mẫn mãi mãi. Mai kia dù Nguyễn thế nào và Mẫn ra sao là chuyện của định mệnh, nhưng với trái tim, Nguyễn biết rằng Mẫn đã chiếm hữu vị trí độc tôn."

Không dung buồn đến là người. Sự hụt hẫng trong hồn như càng thêm rộng. Nhớ lại những ước mong của Nguyễn dạo mới đi vào đời nhau mà nghe đau đớn... Tuy nhiên biết làm sao được khi cả tôi lẫn chàng đều nhỏ bé quá trước uy quyền Định Mệnh; điều mà ngay từ khởi thủy cuộc tình, tôi đã từng mừng tượng, nhưng không ngờ bây giờ lại sắp trở thành một sự thật chua cay!

"Đàng nào rồi cũng phải xa nhau!", đó là câu mà thời gian gần đây, lúc nào tôi cũng vẫn tự mình âm thầm nói mãi...

Buổi chiều mộng huyền trôi đi. Tôi cảm nhận tình yêu lai láng Nguyễn dành cho tôi. Trong quán rượu, nhìn tôi đắm đắm, Nguyễn bày tỏ:

"Người nào không hiểu Mẫn, nghe Mẫn nói chuyện mà nhìn vào mắt và môi Mẫn, họ dám có ý nghĩ lệch lạc lắm."

Tôi mỉm cười.

Nguyễn tiếp:

“*Bây giờ thì Nguyễn tin rằng bất cứ người đàn ông nào cũng đều có thể yêu Mãn nồng nhiệt!*”

Tôi lại mỉm cười lần nữa nhưng tiếp lời chàng:

“*Nguyễn phải sửa câu nói thế này mới đúng: ‘Yêu Mãn nồng nhiệt được qua cái hiện tượng của Mãn nếu Mãn muốn.’*”

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, thứ Bảy 14/2/1976

Đêm nay đi uống rượu với nàng về, ta nghe buồn kỳ lạ. Nỗi buồn cùng với cơn gió lạnh xâm chiếm trọn vẹn linh hồn. Ta đang say nhẹ nhẹ, định không viết, nhưng thấy kinh hoàng vì sự hao hụt của tâm hồn nên phải viết. Nếu đang ở Dalat, trong phòng riêng, có lẽ ta sẽ tắt hết đèn, nằm khổ sở một mình trong bóng tối. Với bóng tối, ta sẽ cảm nghe như mình được chia xẻ thật nhiều, sẽ thối vào đó những nỗi ân hoài giấu diếm.

Ta đọc nhiều lần đoạn nhật ký nàng viết cho Trân Sa. Bây giờ nàng đang làm gì? Có nghe ta đứt từng tác ruột? Sao cả nàng cũng viết như vậy? Ta có tin được không? Từng chữ là từng giọt máu. Ôi! Sao ta chẳng thu nhỏ lại và biến mất luôn cho rồi!

Mãn yêu Nguyễn, Nguyễn ơi! Đâu bao giờ Mãn muốn mất Nguyễn, đâu bao giờ muốn mất đi những buổi chiều dịu dàng của thuở hôm nay. Vậy mà rồi Mãn phải mất đó.

Ban chiều ngồi với Nguyễn trong quán rượu Ông Già, có lúc Mãn đã nhìn quanh để xác định cho mình nỗi tê dại tâm hồn sẽ cao đến cỡ nào nếu một ngày kia mất Nguyễn mà phải bắt chợt đi ngang qua đó.

Không! Mãn yêu Nguyễn, dù rằng bề mặt cợt cười biếm nhạo thì trong tim Mãn vẫn chỉ là hình ảnh Nguyễn chiếm ngự. Mãn chỉ van nài Thượng Đế cho Mãn giữ mãi những tháng ngày tự do yêu Nguyễn như hôm nay. Nhưng, làm sao được? Rồi Nguyễn phải trở về cái nơi đã bỏ ra đi. Rồi Nguyễn cũng làm quen được với mọi sự không có Mãn bên cạnh. Và rồi Mãn cũng trở về với nỗi cô đơn thân thuộc, cũng làm quen lại với bộ mặt dối trá thân nhiên như vẫn có xưa nay... Nhưng còn khoảng trống đêm khuya khi trở giấc nhớ thương dào dạt, làm sao mình còn tỏ bày với nhau, làm sao trong mỗi buổi chiều Mãn còn nói được với Nguyễn?

Mãn đau khổ, Nguyễn ạ! Đành vậy! Rồi chúng mình cũng phải xa nhau! Có điều, cũng như đêm qua, đêm nay Mãn vẫn

nhắc lại câu nói: “Mãn chỉ yêu Nguyễn và còn yêu Nguyễn mãi trong tâm hồn đơn chiếc. Lúc nào buồn, xin hãy đi kiếm Mãn! Mãn sẵn sàng giang rộng hai tay và đưa Nguyễn đi uống rượu!”

Ta nghe như một cơn bão nóng bỏng vừa thổi qua hồn. Ta khóc khô nòng ả. Tình yêu nòng tặng ta đẹp lóng lánh như một hạt ngọc nhưng cũng đen ngòm như bóng tối. Như bóng tối một đêm trên Dalat, ta với nòng nhìn Trần Sa lịm chết nghiệt ngã ở cuối con đường. Như bóng tối khi ta và nòng cảm nhận tình yêu đang đi vào mặt lộ tang hoang.

Ôi! Ta thương nòng quá! Thương nòng quá! Ta còn biết gì hơn ngoài những chữ ngô nghê ấy? Có điều chắc chắn, không bao giờ ta còn viết ra được những lời ngô nghê thốt ra từ khổ đau như thế, từ đây. Lòng ta đau thắt khi nhớ đến những xây đắp dạo mới chớm yêu nòng. Thuở tình yêu vừa lên ngôi với màu hồng say sưa nhất mà nay chỉ còn là mộng huyễn, là bọt nước trong một câu nói nát lòng: “Ta chỉ yêu nòng, duy nhất! Và ta còn yêu nòng mãi trong tâm thức. Lúc nào buồn ta xin gặp nòng để nòng giang rộng hai tay, đưa ta đi uống rượu.”

Ta viết trẻ con quá, hẳn khi đọc, nòng cười thâm. Nhưng ta vẫn thấy lòng ưa thích khi viết những lời ngây thơ ấy cho riêng nòng mà thôi.

[]

Sàigòn, Chủ nhật 15/2/1976

Đêm nay khi nghe nhạc Vivaldi, âm thanh violon trong sáng quá khiến ta thấy nao nao trong dạ. Ta nhớ nòng, nhớ những hôm nòng đàn cho ta nghe mơ màng. Ta rất ít khi được nghe nòng đàn nhưng lần nào cũng cảm xúc dạt dào say đắm. Tiếng đàn ba động ngay cả đến tim ta, khóc lóc than vãn. Nòng ơi, ta mê cái âm ba đắm đuối cùng cái dáng thanh thanh của cây violon mát rồi!

Ôi tiếng cầm xanh sâu quý phái

Đàn ai ngan ngát trời Tây phương...

Nàng ơi, ở vườn hoa Dalat, ta còn có thêm một thú vui nữa như một cách dưỡng tâm là nhìn cây đàn nằm lặng lẽ trong góc phòng, bụi bặm phiền muộn khuất lẩn. Cây đàn trong trí tưởng của ta và nòng. Ta đặt lên ấy vài cụm hoa marguerite vừa hái ngoài vườn, tua tua vô trật tự trong chiếc bình nhỏ. Một thói quen mỗi buổi sáng trước khi lặng lẽ rời khỏi căn nhà. Nhà nhé, căn nhà có bốn phòng, xinh xắn, có vườn cây bao bọc chung quanh. Quân tử chi giao đậm nhạt thủy. Đơn sơ lạnh lẽo nhưng thân mật tuyết luân. Một phòng khóa kín cửa để dành cho người vắng mặt, màn cửa màu xanh nhạt, dịu dịu. Bàn đọc sách kê ở đầu giường, cái giá nhạc và một chân đèn năm nến. Hằng ngày ta thay hoa trong phòng và ngồi vào chiếc ghế

mây để gửi chút tâm tình xa vắng. Căn phòng phô bày dáng cách đơn lẻ quá, màu sắc trắng buốt của cánh hoa và màu xanh màn cửa sâu sắc đối chọi nhau.

Nàng bảo, khi căn phòng còn đóng cửa là lúc nàng còn mê mãi nơi chân trời; những đêm trở giấc nghe nhớ thương ta, nàng ghé ở vài hôm. Rồi mê mãi tiếp...

Nhưng sao trong buổi xuân xanh ấy
Xuống tóc, em trắng xóa theo mây
Theo mây rồi biết giạt phương nào
Lòng ta rồi sẩy bước nơi nao?
Con trăng thơ dại chưa đầy tuổi
Đêm qua tự vẫn đáy sông Hằng...

Ngày mai trở lại với công việc thường nhật, sao ta nghe chán nản kỳ lạ. Tuy nhiên đó cũng là một phương cách giết thì giờ hữu lý nhất. Duy chỉ có một chút ta chưa cam lòng: Nếu là công việc làm đều đặn ngày tháng của ta trong việc chăm hoa, dạy học, xa rời cái bức bách chung quanh thì thật tuyệt!

Một lúc nào nàng có nói với ta: “Thời buổi này mà còn nói đến đi ở ả, thật tội nghiệp! Tội nghiệp cho cung của tôi, bây giờ mà cung còn nói đến chuyện ở ả!...” Nàng vừa nói vừa tô lại màu son trên vành môi nhạt, bặm lại cho đều và nhìn ta giễu cợt. Ta đang uống rượu, uống màu son ma mị và uống cả màu mắt xanh của nàng. Quãng đường vắng vẻ tự thuở nào, quán rượu chỉ có ta và nàng. Những cành lá xôn xao tíu tít trên ngọn cây cao. Ta nhớ cả nguyên văn câu nói nàng vì lúc ấy đang nhìn sững nàng tô son, lòng say đắm.

[]